

KOTIKUULUMISIA

Kevät 2015

*"Ne, jotka Häneen katsovat,
säteilevät iloa".*

(Psalmi 34:6)

KOTIKUULUMISIA

Alajärven Helluntaiseurakunnan
tiedotuslehti

JULKAISIJA:

Rukoushuoneyhdistys Alajärven Siion ry

TOIMITTAJAT:

Mirja ja Raimo Metsäpelto
puh. (06) 557 2068, metsis@japo.fi
Toimitussihteeri: Raija Laukkonen
puh.044 324 3987, rlaukko@japo.fi

LEHDEN JAKELU:

Seurakuntakokouksissa ja muissa
seurakunnan tilaisuuksissa
veloituksetta seurakuntalaisille,
lisäksi seurakunnan kotisivuilla linkki
Kotikuulumisia-lehteen.

ILMESTYMISAJANKOHDAT:

Maalis-, kesä-, syys- ja joulukuussa

LEHTEEN TULEVA AINEISTO:

Kaikki seurakuntalaiset voivat kirjoittaa
lyhyitä kirjoituksia uskonkokemuksista,
eri työmuodoista ja tapahtumista.
Toimituksella on oikeus lyhentää,
korjata tai jättää julkaisematta.

SEURAKUNNAN TYÖNTEKIJÄT:

Tommi Rimpeläinen,

pastori

puh. **044 987 5450**

rimpelainen.tommi@gmail.com

Lauri Petäjämäki,

nuorisopastori

puh. **044 757 7330**

l.petajamaki@gmail.com

OSOITTEET JA YHTEYSTIEDOT:

Siiontemppele, Pitkäkankaantie 6,
62900 Alajärvi, puh. (06) **557 2177**

Srk:n toimisto avoinna:

Ti 10.00-11.00

Muina aikoina sopimuksen mukaan

Srk:n pankkitili:

Op 518807-27403

Siiontemppelele talonmies:

Tuomas ja Karoliina Vuorinen

puh. **044 504 8425**

Leirikeskuksen talonmies:

Simo Porthen

puh. **045 141 3328**

Lähetystori:

Kauppakatu 18

puh. (06) **557 3176**

Avoinna: **ma - pe 9-17**
la 10-14

MESTARITEOS

Seurakunnan eteiseen leviää voimakas tupakan tuoksu nuoren miehen vetäessä viimeistä henkäystä seurakunnan ulkoven edessä. Hengellinen tilaisuus on juuri alkamassa, ja hermosavut lievittävät jännityksen tuomaa ahdistusta ainakin tavalisesti. Ahdistava syyllisyydentunne eletystä elämästä ja monista kipeistä muistoista kalvaa mieltä nuorukaisen astuessa ovesta sisälle täpötäyteen kirkkoon.

Ylistysryhmän aloittaessa rauhallisen mutta voimakkaan ylistyksen sadat ihmiset nousevat seisaalleen ja yhtyvät lauluun. Rauhallinen ja turvallinen ilmapiiri vapauttaa turhan jännityksen. Nuorimies vajoaa juhlan salin takaosaan vaikuttuen musiikista ja sen luomasta ilmapiiristä.

Musiikillisen osuuden jälkeen pastori alkaa julistamaan sanomaa, joka saa ihokarvat nousemaan pystyyn. Vapaus ja armollinen sanoma kaikuivat puhujan korottaessa Jeesuksen käsittämätöntä rakkautta ihmisen parhaaksi. Tämän käsittämättömän käsittäminen ja armahdetuksi tuleminen ovat asioita, jotka rauhoittavat mielen.

Ehkä sittenkin olen riittävä? Ehkä Jumala on olemassa? Voinko minäkin saada anteeksi? Näin voisin kuvata löydetyksi tulemisen aikaa 2000-luvun alkupuolella Seinäjoella. Ennallistava armo sai minut uskomaan itseni sijasta Jumalaan ja hänen Poikansa uhrikuolemaan Golgatan keskimäisellä ristillä.

Arvomme ei ole riippuvainen menneisyydestämme, haavoistamme, liastamme tai siitä, miten hyvin olemme onnistuneet elämässä. Käsittämättömän käsittäminen on vaikeaa juuri siitä syystä, ettei ihmiseltä vaadita mitään erityistä.

John Burge, Gateway churchin pastori Teksasista, kirjoittaa osuvasti ennallistavasta armosta kirjassaan "Mutaa ja mestariteos".

"Kuvittele, että jonakin päivänä käyt Pietarissa ja löydät Rembrandtin mestariteoksen takapihan roskiksesta, mutta teos on tuskin tunnistettavissa. Se on tomun ja lian peitossa sekä värjäätynyt, ja kangas on repeytynyt. Et tunnistaisikaan sitä, ellet huomaisi kuuluisaa isän kättä resuisen pojan selkää vasten. Miten kohtelisit maalausta? Kohtelisitko sitä arvottomana? Vai kohtelisitko sitä miljoonan dollarin mestariteoksena, joka tarvitsee varovasta käsittelyä ja restaurointia?"

Miksi meidän sitten on vaikea kohdella ihmisiä kuin valtavan arvokkaita, ainutlaatuisia mestariteoksia, jotka Jumala on luonut omalla kädellään?” (John Burge, Gateway church)

Armo on jotakin sellaista, minkä edessä ihminen on aina rikkiäinen, väreiltään haalistunut, homeinen ja kuitenkin suunnattoman kallisarvoinen mestariteos. Käsittämättömän käsittäminen vapauttaa Isän kädet parantamaan ja korjaamaan mestariteosta. Ennallistaminen on koko elämän mittainen prosessi, jossa lukuisat erilaiset vaiheet seuraavat toisiaan. Lyhyen elämän aikana mestariteosta ei kuitenkaan saada korjatuksi, koska taideteos on pahasti vaurioitunut. Ihmisyydessä on lopullisesti rikkoutunutta pimeyttä, jota ei voida korjata. Elämäntapamuutokset, rukous tai hengelliset harjoitukset eivät saa ihmisyyttä muuttumaan. Ihmisyyys ei kuitenkaan ole Jumalalle mikään ongelma.

Teoriassa ja abstraktissa maailmassa armo on yksinkertainen sekä mahdollinen ratkaisu ihmisen syntiongelmaan ja syyllisyyteen. Käytännössä armon mukaan eläminen ja sen soveltaminen ovat kuitenkin aivan eri asia. Kristinuskon yksinkertaisin sanoma näyttäytyy käytännössä liian vaikeana, ja siksi monet ahdistuvat, epäilevät ja torjuvat pelastuksen hulluna juutalaisena ideana.

Armon laboratorioissa käytännön soveltamista on kokeiltu ajanlaskun alusta alkaen, ja siitä on tullut ihmisyyhteisöjä ja sosiaalisia verkostoja luova voima. Laske-maton määrä ihmisiä hoitaa syyllisyyttään Kristuksen verellä uskoen syntinsä anteeksi päivästä päivään ja viikosta viikkoon. Armon vaikeus paljastuu monelle vuosien uskossa olemisen jälkeen.

Parannuksen päätös vai armon ennallistava vaikutus? Voiko näitä kristillis-pohjaisia käsitteitä asettaa vastakkain?

Kysymys on paljolti siitä, tapahtuuko elämänmuutos ennen uskomista armoon vai sen jälkeen. Toisaalta myös siitä, mitä parannuksella tarkoitetaan. Rembrandtin kallisarvoinen mestariteos säilyttää arvonsa kaikissa olosuhteissa. Samalla tavoin ihminen säilyttää arvonsa kaikissa mahdollisissa tilanteissa. Armo ei riipu teoksen kunnosta, eikä armo vaihtele sen mukaan, miten ennallistettuja olemme. Jumala käsittelee meitä yksilöllisesti, ja hänen työnsä ennallistajana huipentuu ylösnousemuksessa. Ennen sitä me olemme kallisarvoisia mestaritaiteilijan luomuksia. Armo kulkee edellä, ja ihmisen rakkaus seuraa vastavuo-roisesti motivoiden meitä jatkamaan ennallistamisen tiellä.

Uskon sellaiseen seurakuntaan, joka kohtelee toiseutta arvostaen, rakastaen ja etsien lähimmäisen parasta. Mestariteok-sen näkeminen pahasti pilalle menneessä ja rikkinäisessä teoksessa edellyttää nöyrää mieltä ja todellisuuden sekä oman syntisyyden näkemistä rehellisin silmin. Tuomitseva asenne kertoo tuomitsijan omasta sokeudesta ja armon kokemisen kaipuusta. Rakkaus odottaa vain hetkeä, jolloin suostumme löydettäviksi. Silloin käsittämättömän voi käsittää lisäämättä mitään Gol-gatan Herran ainutlaatuiseen uhriin meidän tähtemme.

Tommi Rimpeläinen

BALTIAN JUUTALAISTYÖN HELMIKUUN UUTISKIRJE

Talvi on pian kääntymässä kevääseen, päivä päivältä valkenevaan, niin kuin meidän uskovienkin tie kirkastuu kirkastumisestaan aina täyteen päivään saakka.

Näemme että maailmassa ihmiset menehtyvät peljätessään mikä maan piiriä kohtaa, niin kuin Sanassa on sanottu. Tarkka käänös on: "Ihmiset menehtyvät väkivallan (terrorin) pelosta". Kuitenkin ahtaat ajat ovat aina olleet hengellisesti hyviä ja voimakkaita jaksoja. Pastoriystävämme Donetskista ajatteli vielä syksyllä, että hän voisi osallistua Sar Shalom-konferenssiin. Nyt tilanne on kääntynyt aivan päinvastaiseksi, hän ei voi eikä haluakaan jättää perhettään eikä seurakuntaansa Donetskissa tässä tilanteessa yksin. Kysyimme miten voisimme auttaa heitä. Sydämen pohjasta kumpusi vain pyyntö, että rukoilisimme heidän puolestaan, koska ainoastaan Jumala voi johdattaa asiat oikeille raiteille Ukrainassa. Rajat Itä-Ukrainaan ovat kiinni, avustuksia ei voida kuljettaa, pankeista ei saa rahaa, koska kaikki pankkitoiminnot ovat suljettuina. He asuvat "sotatantereella" ja suojautuvat parhaansa mukaan talojensa kellareissa, jotkut onnekkait pommisuojuissa. Kranaatit ja tykin amukset räjähtelevät alle 200 metrin päähän heidän kodistaan, ja sirpaleita tulee rakennukseen. Viimeksi rosvot olivat murtautuneet pastorin kotiin tykistökeskityksen ai-

kana ja vieneet mm. tietokoneen, jossa oli paljon henkilökohtaista tietoa. Tämä tilanne on nyt viimeisin, lauantaina 7.2. saamamme tieto. Haluamme jättää heidät myös teille jokaiselle rukousaiheeksi, että Herra

varjelisi näissä vaikeissa olosuhteissa ja auttaisi heitä kaikin tavoin selviytymään sotatilanteen koettelemusten yli. Ystävämme sanoi, että seurakunta voi hengellisesti hyvin, monia ihmisiä on tullut uskoon ja uudistunut, jopa "terroristeja" on tullut Jeesuksen omiksi. Rohkaisimme heitä rukoilemaan ja auttamaan myös juutalaisia, jotka ovat voimakkaan uhan alaisina. Jotkut onnekkait heistä ovat voineet tehdä alijan (muuton), mutta monet heistä ovat edelleen ahdingossa ja maassa valitsevan antisemitismin kohteina.

Sar Shalom -konferenssiin on tulossa vieraita Puolasta, Valko-Venäjältä, Latviasta, Venäjältä ja Englannista. Toivomme näkevämme myös monia teistä tukijoukoistamme Vammalassa 6.-8. maaliskuuta. Ohjelma löytyy netistä osoitteesta www.CPM-Finland.info. Kaikki olette sydämellisesti tervetulleita mukaan!!

Viikko ennen konferenssia meillä on etuoikeus saada ystävämme, messiaaninen juutalainen Fiona Sorbala Lontoosta puhujakierrokselle Suomeen. Viime elokuussa hän tuli suoraan New Yorkista CPM:n

Brooklynin Outreach-tapahtumasta Riikaan. Konferenssimme jälkeen hän lähtee jälleen julistusvastuuseen CPM USA:n tilaisuuksiin New Yorkiin, jossa asuu noin kaksi miljoonaa juutalaista.

Aloitamme puhujakierroksen Fionan kanssa Laihian helluntaiseurakunnassa torstaina 26.2. klo 19.00. Perjantaina 27.2. klo 18.00 pidetään sapatti-ateria Salossa Bergvikin toimintakeskuksessa. Sunnuntaina 1.3. on klo 11.00 tilaisuus Jämijärven helluntaiseurakunnassa ja klo 16.00 Hervannan Katukap-

pelissa, maanantaina 2.3. Lapuan helluntaiseurakunnassa klo 18.30. Tervetuloa tilaisuuksiin kuulemaan, mitä työkentälämme on tapahtumassa, sekä uusista avauksista hengellisellä rintamalla. Nyt on sekä evankeliumin että sadonkorjuun aika, ole rohkeasti mukana rintamassa. Odotamme innolla tulevia tapahtumia!

Kiitollisina kaikesta tuestanne, sekä hengellisestä että aineellisesta, yhteistyöterveisin

Toivo ja Malla, Via Baltica Team

MISTÄ LAULU ?

*Mistä kuuluu laulu tää,
missä harput heläjää?
Mik' on aihe laulajilla?
Onni kasvoist' kajastaa,
mikä tämän aikaan saa?*

*Mikä sointu lauluissansa,
joka valtaa, lumoo kansan?
Mikä voima tämän saa,
sydämeni väräjää?
Tunnen, että valtaa tää.*

*Voiko tätä omistaa,
mistä tämän kaiken saa,
että kasvot kajastaa,
sekä laulu soinnun saa?
Sen mik' heilkin voimanaan.*

*Tämä ompi laulu kansan,
joka voitti pahan ansan.
Siitä aihe heillä on,
että Veri verraton
aikaan tämän saanut on.*

*Tää on sointu taivahasta,
joka valtaa, nostaa maasta.
Veren voima tämän saa,
voimaa ei se tämän maan.*

*Jos sun sydämesi vaan
taipuu tapaan taivaanmaan,
silloin tämän kaiken saa.
Kansalaiseks taivaanmaan,
uusisyntyminen saa.*

O. Nyyssönen 15.04.1949

Lidan näky

Tästä näystä kuulin muistaakseni vuonna 1980. Raija ja minä olimme olleet uskossa vasta muutamia kuukausia. Olimme hengellisiä "vauvoja". En muista, oliko kokous ehtoollisjuhla vai joku muu tilaisuus, mutta kuulijoita oli runsaasti paikalla. lida Björkbacka astui puhujapönttöön ja kertoi, mitä hänelle oli aivan äskettäin näytetty. Muistiini on jäänyt ehkä vain näyn pääkohdat, mutta ne ovatkin vaikuttaneet syvästi minun uskonelämäni.

lida näki seuraavaa: Seurakunnan ylösotto oli juuri tapahtunut. Oli satanut uutta lunta, ja lida katseli Alajärven keskustaa ylhäältä päin. Hänet tuotiin Siion-temppelin yläpuolelle, ja hän näki, kuinka ihmisiä juoksi temppelin ovelle. Ovet oli kuitenkin suljettu, ja uskovaiset olivat poissa. Asia, mikä järkytti minua eniten tuossa li-

dan näyssä, oli se, että oven takana oli myös niitä ihmisiä, jotka kerran olivat lähteneet taivastielle mutta olivat jostain syystä luopuneet uskostaan – heidän nimensä oli seurakunnan rekisterissä mutta ei enää Elämän kirjassa. lida näki, kuinka kauhistuneita he olivat tilanteestaan. He juoksivat keskustassa aivan suunniltaan järkytykseltä – he olivat jääneet pois ylösotosta!

Rakkaat lukijat, nyt jos koskaan on aika valvoa ja pitää lamppu palamassa, koska ajan merkit näyttävät lidan näyn seurakunnan ylösotosta olevan hyvin lähellä.

Juhani Laukkonen

SAFARILLA TANSANIASSA

Oli tavallisen viileä sunnuntaiaamu. Lähdimme aikaisin matkalle. Linnut pitivät jo konserttiaan. Taivas näytti lähes pilvettömältä, tänään ei pitäisi sataa. Matkamme suuntautuisi paimentolaisheimon luo. Siellä oli avattu uusi rukouspiiri, ja olimme suunnitelleet aamujumalanpalvelukseen menoa. Eväät ja kahvi olivat tietysti eväskorissa. Matka kestäisi koko päivän. Ensimmäinen etappi oli n 65 km:n päässä. Otimme sieltä paikallisen pastorin mukaan. Stephen oli tullut meille tutuksi vuosien aikana.

Matka sujui hyvin jutellessa työn haasteista ja monenlaisista kuulumisista. Tie muuttui vähitellen tosi huonoksi. Onneksi ei ollut sadeaika, silloin olisi ollut tosi vaikea ajaa tuota tietä. Saavuimme hyvissä ajoin perille. Meitä oli vastassa taturu-heimoon kuuluva evankelista. Hänen nimensä oli ollut Breikki, mikä tarkoittaa jarrua. Uskoontulon jälkeen hän otti nimekseen Samwel. Vitsailimme hänen kanssaan, että on hienoa, kun hänen ei tarvitse enää olla jarruna Jumalan valtakunnan työlle. Samwel oli kuitenkin tehnyt pioneerityötä oman heimonsa keskuudessa. Se ei ollut todellakaan helppoa. Monet uskomukset ja jopa tait hallitsivat tuota syrjäistä paimentolaisheimoa.

Ihmisiä alkoi vähitellen saapua jumalanpalvelukseen. Naisilla oli värikkäät vaatteet eli "kangat" päällä. Joitakin oli jo tullut uskoon, mutta työtä oli vielä

paljon Sanan opettamisessa. Puhuimme tuossa tilaisuudessa, ja yleisön laulu kaikui voimallisena. Tilaisuus oli hengellisesti herkkä. Rukous oli voimallista, ja ihmisillä oli paljon rukouspyyntöjä. Pyhä Henki kosketti monia. Kuten tavallista, rukouksen aikana pidimme silmät kiinni.

Loppurukouksen aikana saimme viestin, että evankelistan pyörä oli varastettu. Se oli todella paha asia. Heti tilaisuuden loputtua miehiä lähti varkaan perään. Jospa polkupyörä löytyisi. Se on heille yhtä tärkeä kulkuväline kuin meille auto. Meille tarjottiin vielä ateria paikallisessa majassa, ja niin hyvästelimme taturu-heimolaiset ja kotimatka alkoi. Toivoimme ja rukoilimme, että pyörä löytyisi. Vähän apeana ajelimme kotiin päin. Myöhemmin saimme viestin, että pyörä oli löytynyt melko kaukaa. Kiitimme Jumalaa. Tiesimme, että kun Sana koskettaa Pyhän Hengen kautta, vihollinen ei nuku silloin, vaan se tekee omia töitään. Tarvittiin paljon rukousta, ennen kuin tuolla kylällä tuli ihmisiä uskoon ja he alkoivat kasvaa Sanan tuntemisessa.

Kiitos, että olit safarilla mukana.

Siunausta sinulle!

Armi ja Sauli Takala

UUDET VANHIMMAT

teyttä Jeesukseen, vaan Hän jäi takalalle. Kaikki muu meni edelle. Syntiä tuli elämäni. Olin päällepäin ns. puhdas mutta sisältä musta. Herra ei tee eroa synnille. Synti on syntiä, on se sitten näkyvää tai kätkeytyä. Herran edessä kaikki on paljastettua. Minkä Jumalan valo paljastaa, sen Jeesuksen veri puhdistaa, kun tunnustamme ja teemme parannuksen!

Herra kutsui armossaan minua uudestaan. Tiedän nyt, että minun puolestani rukoiltiin paljon. Sain uudistua ja puhdistua Jeesuksen veressä! Hän vapautti minut kaikesta, mikä oli minulle vahingollista ja mikä erotti minut Hänestä!

Raamattu on uudistumiseni jälkeen tullut minulle rakkaaksi. Raamattu on ihmeellinen, se on paljon enemmän kuin kirja! Mitä enemmän sitä luen, sitä enemmän se elää! Jumalan Sana ei vanhene koskaan kuten kaupassa olevat tavarat ja tuotteet, vaan Sana on aina ajankohtainen ja

Olen **Mika Ainonen**, 47-vuotias. Olen syntynyt Rovaniemellä. Perheeseeni kuuluvat vaimo Sonja ja 4 lasta: Aleksi 17 v, Olivia 13 v, Eemil 11 v ja Essi 19 v sekä tietenkin vävy Mikko.

Asumme Saukonkylällä, Essi ja Mikko ovat Seinäjoella. Käyn töissä S-marketissa, ja Sonja on sairaanhoitajana kotihoidossa. Aleksi on lukiossa, Olivia yläasteella ja Eemil ala-asteella. Essi opiskelee sosionomiksi.

Tulin uskoon v. 1991 Evijärvellä nuorisopäivillä. Erään kokouksen lopussa Teijo Pollari tuli kysymään, haluaisinko, että puolestani rukoillaan. Menin Teijon kanssa eteen rukoiltavaksi, ja annoin elämäni Jeesukselle. Heti seuraavana aamuna kerroin kotona, että olin tullut uskoon. Siinä kävi kuitenkin niin, että en löytänyt silloin yh-

tuore. Se on minulle ravintoa, jota uusi Mika haluaa ja tarvitsee. Vanha Mika ei ollut kiinnostunut Raamatusta. Kaikki maailman tapahtumat tällä hetkellä on kirjoitettu Raamattuun Pyhässä Hengessä jo kauan sitten (**esim. Matt.24:3-14 ja Dan.12:1-4**).

Meillä on rukouksia kuuleva Isä! Ajattelin tässä rohkaisuksi ja kannustukseksi mainita useampia rukousvastauksia meidän perheessämme:

- auton avaimet olivat pudonneet metsään > rukoilimme > ne löytyivät ihmeellisesti!

- Olivian puhelin oli ollut monta päivää hukassa > rukoilimme > puhelin löytyi ihmeellisesti!

- rukoilin Pyhän Hengen kastetta > Jeesus kastoi Pyhällä Hengellä ja tulella!

- sairastin keliakiaa > puolestani rukoiltiin > Herra paransi!

Kiitos ja kunnia Herralle! Kiitos myös esirukoilijoille! Herra maksaa palkan!

Rakkaat seurakuntalaiset, siskot ja veljet: JEESUS TEKI MEIDÄN JOKAISEN EDESTÄ JOTAIN HYVIN RADIKAALIA! HÄN MAISTOI KUOLEMAA, JOTTA MEILLÄ OLI SI HÄNEN KAUTTAAN ELÄMÄ! MITÄ SINÄ JA MINÄ TEEMME TÄNÄÄN JEESUKSELLE? HÄN TAHTOO KOHDATA MEITÄ JOKAISTA RAKKAUDELLE! SAAKON HERRAMME JEESUKSEN RAKKAUS KOHDATA MEITÄ JOKAISTA!

Mika Ainonen

Nimi? Niko Sand

Ikä? 26 vuotta

Missä syntynyt? Olen aivan syntyperäisiä alajärveläisiä ja nyt viime vuonna paluumuuttajana tullut takaisin Alajärvelle.

Keitä kuuluu perheeseen? Perheeseen kuuluu rakas vaimoni Emilia. Kahdestaan asutetaan minun vanhaa kotitaloani Koskenvarrella.

Uskoontulo? Kun olin lapsi, meillä oli Koskenvarrella joka sunnuntai kiertävä pyhäkoulu. Siemen kylvettiin jo siellä, ja sain

kasvaa lapsenuskossa. Ajan myötä ajau-
duin kauemmaksi Jeesuksesta ja rukouk-
se-
ni muuttuivat sydämettomiksi. Kiitos Jee-
sukseen, jonkinlainen pikkuliekki sydämessä
säilyi. Jumalalla on erikoiset tavat toimia,
ja sen sainkin huomata, kun vuonna 2010
asuessani Seinäjoella minulle tuli työkutsu
Vimpeliin. Alkuun kuljinkin joka päivä Seinä-
joelta Vimpeliin töihin, ja kun työni vakinais-
tettiin, aloin etsiä asuntoa paikkakunnalta.
Asunto löytyi, ja "pitkin hampain" muutin
Vimpeliin vuonna 2011. Tuntui tosi typeräl-
tä muuttaa pois Seinäjoelta, minullahan oli
kaikki asiat niin hyvin siellä!

Lähes heti kun olin asettunut Vimpe-
liin, Jumala alkoi kutsua minua takaisin yh-

teyteensä! En alkuun ym-
märtänyt, mikä se tunne
sisälläni oli. Huomaa-
mattani ajau-
duin tilan-
teisiin, joissa hengelliset
asiat tulivat esille, ja sain
ympäriini upean ystä-
väporukan, joka koostui
uskovista nuorista. Pik-
ku hiljaa silmäni aukesi-
vat elämäni tyhjyyteen.
Näin miten Seinäjoella
asuessani kaikki sisältö
oli puuttunut elämästä-
ni. Tajusin että Vimpeliin
muutto oli Jumalan herä-
tys- ja takaisinkutsu mi-
nulle! Rukoukset muut-

tuivat todellisiksi, tunsin ja näin Jeesuksen
rakkauden, jolla Hän otti minut uudestaan
vastaan kuin isä tuhlaajapojan Raamatun
tuhlaajapoikavertauksessa. Otin Jeesuksen
tarjouksen vastaan, ja tunsin ensimmäistä
kertaa elämässäni eläväni!

Seurakuntatyö lähellä sydäntä?

Olen kokenut, että Herra on opettanut mi-
nulle vastuuntuntoa aivan uudella tavalla.
On tärkeää ja hienoa, että olen saanut koh-
data seurakuntalaisia. Tulethan juttusille,
itse en aina huomaa aloittaa keskustelua!

Lähellä sydäntäni on myös varhaisnuorten toiminta ja eritoten K11-toimintakerho, missä olen saanut olla mukana. On rohkaisevaa nähdä, miten nuoret tekevät asiat ”täysillä” ja vilpittömästi intoa täynnä. Siinä on minulla opittavaa.

Mitä Raamatun Sana merkitsee minulle? Sana on minulle totta! Sana on minulle ohjenuora, jota pitkin kuljen. Sanasta saan ravintoa, voimaa, uskoa, turvaa. Isä puhuu meille Raamatun kautta.

Rukousvastaus? Rukousvastaukset ovat minusta tärkeimpiä kaikissa pienissä arkisissa asioissa, usein unohdan tämän asian. Rukousvastaukset ovat aina hienoja ja rohkaisevia kokemuksia. Lähiaikojen rukousvastauksista voisi mainita vaikka Alajärvelle muuton, mahdollisuuden muuttaa omaan kotitaloon asumaan ja tekemään siitä koti Emilialle ja minulle.

Rohkaisun sana seurakuntalaisille? Mieleeni nousi välittömästi rohkaiseva raamatunkohta, jossa Isän rakkaus tulee esille:

”Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä jokainen anova saa, ja etsivä löytää, ja kolkuttavalle avataan. Vai kuka teistä on se ihminen, joka antaa pojallensa kiven, kun tämä pyytää häneltä leipää, taikka, kun hän pyytää kalaa, antaa hänelle käärmeen? Jos siis te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljoka enemmän teidän Isänne, joka on taivaissa, antaa sitä, mikä hyvää on, niille, jotka sitä häneltä anovat!” (Matt. 7:7-11)

Muistetaan rukoilla ja kiittää Isää. Hän on mukana joka hetkessä, niissä pienissä arjen askareissakin. Hän ei hylkää meitä, Hän on rakkaus! Siunattua kevättä kaikille!

Niko Sand

Mika Valpas, jo 47 vuotta, syntymäpaikka on Soini, en kyllä muista missä päin Soinia silloin asuttiin.

Perheeseen kuuluu itseni lisäksi vaimo Suvi, lapset Jenni 23 v (Jenni on jo perustanut oman perheen, miehen nimi on Pekka, ja heillä on Elias-poika, joka on pian 8 kk ikäinen), Jesse 18 v ja Jami 5 v.

Uskoon olen tullut nuorena, jo 1980-luvun alussa. Olin hengellisessä kokouksessa. Minulla oli etsikkoaika, omatuntoni oli raskas ja syyttävä. Uskovan kodin lapsena olin ollut paljon mukana leireillä ja hengellisissä kokouksissa. Tiesin, että on olemassa Taivas ja on olemassa helvetti. Tiesin, että Jeesus, Jumalan Poika, oli sovittanut minunkin syntini Golgatan keskimmaisella ristillä. Olin tietoinen myös omasta osuudestani pelastuksessa, siitä, että mikäli Taivaaseen haluan, minun tulee tunnustaa syntini, hyljätä ne ja pyytää Jeesukselta anteeksi sekä luovuttaa ehdoitta koko elämäni Jeesukselle ja kutsua Hänet sydämeeni asumaan. Se oma osuus on pieni mutta ratkaiseva, sil-

lä Jumala on antanut meille ihmisille vapaan tahdon, eikä Hän halua toimia ilman lupaamme. Lopuksi kuitenkin Jumala antaa meille voiman tulla Jumalan lapseksi, eivät meidän omat tekomme eivätkä ponnistelumme.

Kun se valinnan paikka sitten tuli omalle kohdalleni, paholainen yritti syöttää valheita korvaani kaikista asioista, mitkä menettäisin, jos antaisin elämäni Jeesukselle. Paholaisen mielialheita, joita se syötti minulle ja varmasti syöttää monelle muullekin valinnan paikalla olevalle ihmiselle, on: "Mitä kaikki kaverit, ystävät, tuttavat ja naapurit sanovat ja ajattelevat, kun kuulevat, että olet antanut elämäsi Jeesukselle?" Ihmisspelko on todella iso henkinen tekijä. Oma valintani ei ollut todellakaan helppo. Kovasta taistelusta huolimatta sain vastattua myöntävästi Jeesuksen kutsuun siinä tilaisuudessa. Vaikka en kovin paljon muista tuosta tilaisuudesta, niin muistan sen, kuinka se synnin painolasti, joka oli harteillani, otettiin pois, ja riemu ja taivasvarmuus valtasi sydämeni. Voin todeta, että mitään en ole menettänyt, päinvastoin, paljon olen saanut sekä varjeltunut monelta pahalta

asialta maailmassa. Kasteella olen käynyt vuonna 1984.

Omassa uskonelämässäni on näiden tapahtumien ja tämän päivän välillä ollut viileämpi vaihe, jonka jälkeen Jumalan armosta olen saanut uudistua noin kolme ja puoli vuotta sitten.

Nykyään Raamatun lukeminen on tullut minulle hyvin rakkaaksi. Pyrin lukemaan sitä päivittäin. Joskus saattaa jokin päivä jäädä väliin, mutta välillä vierähtää parikin tuntia Raamattua lukiessa. Monesti havahtuu huomaamaan, miten tarkka, ajankohtainen ja ajaton Raamattu on, ja kuinka paljon hyödyllisiä neuvoja ja ohjeita sieltä löytyy ihan jokapäiväiseen elämäänkin (*Matt.24:34*) "*Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa.*"

Vanhemmiltani 1980-luvulla saamani Raamatun kansilehteen äitini on kirjoittanut raamatunpaikan, jonka haluan jakaa lukijoille, ja joka on varmasti tänään ajankohtaisempi kuin koskaan aiemmin (*Ilm.3:11*) "*Minä tulen pian; pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi.*"

Siunaten

Mika Valpas

NÄIN TULIMME USKOON

Olen syntynyt Hokkalan kylässä, tuolla Möksyn takamailla. Meitä asui viisi sisarusta, äiti, isä, mummu ja vaari pienessä mökissä.

Amalia-mummu oli uskovainen. Hän puhui ja opetti meille lapsille uskonasioiden aakkoset. Joka ilta, kun menimme nukkumaan, meidän oli pyydettävä toisiltamme anteeksi. Siitä on ollut paljon hyötyä nyt aikuisenakin, on ollut helppo antaa ja pyytää anteeksi. Kun tuli vieraita, mummu pani meidät useasti laulamaan vieraille, vaikka ei ollut yhtään lauluääntä. Muistan laulun, jota paljon laulettiin: "Onpa taivaassa tarjolla lapsillekin, jotka Jeesusta rakastavat, kultakruunut ja

valkeat vaattehetkin", ja niin edelleen.

Sitten tuli murrosikä, nuoruus, oli työttömyyttä, oli lähdettävä Ruotsiin töihin. Matkalaukkuun pakkasin Uuden Testamentin. Sitä siellä iltaisin luin silmät kyynelissä, Sana tuntui niin elävältä. Se hoiti ja varjeli minua siellä.

Ruotsissa aloin myös hiihtää kilpaa, ja menestyinkin siinä hyvin, mutta en voinut ajatella, että olisin jatkanut sitä. Sisimmässäni tiesin, että lähdän kohta uskon tielle. Siihen aikaan ei tullut kuuloonkaan, että uskovainen voisi urheilla kilpailuissa. Iltaisin aina rukoilin ja pyysin, että Jeesus antaisi minulle

voimaa tehdä uskonratkaisun. Rukoilin myös vaimoa itselleni. Pyysin: ”En voi, Herra, sinulta pyytää uskovaa puolisoa, kun en ole itsekään uskossa, mutta anna minulle edes sellainen, joka on myötämielinen uskonasioille!”

Herra kuuli rukoukset ja oli varannut minulle Kurejoelta juuri minulle sopivan vaimon! Menimme naimisiin ja muutimme Tampereelle töihin. Siellä Herra alkoi taas voimakkaasti vetämään puoleensa. Kävimme kokouksissa, ja Tampereen Saalemessa vuoden 1980 marraskuussa saimme yhdessä Railin kanssa antaa elämämme Jeesuksen käsiin. Se oli elämämme onnellisin päivä!

Herra on siunannut meitä kolmella lapsella ja kuudella lastenlapsella. Saamme olla nyt rukouksin kantamassa heitä elämän taipaleella.

Ei Herra ole paljon noita leivisköitä antanut, mutta niillä, mitä on, olen koettanut tehdä Jumalan valtakunnan työtä.

Siunaavin terveisin **Vilho Saukko**

Olen syntynyt Alajärven Kurejoella. Kotini oli luterilainen, hyvä koti. Lapsena kävin pyhäkoulua. Sain sieltä Uuden Testamen-

tin, joka minulla on vieläkin.

Ennen naimisiin menoani monasti tuli mieleeni, etteikö tässä elämässä ole muuta kuin tansseissa käymistä. Se oli varmasti Jumalan kaipuuta tai kutsua, en vain ymmärtänyt sitä.

Siihen aikaan oli puhelin- ja sähköpöytäväissä lappuja, joissa luki: ”Jeesus tulee, oletko valmis?”. Rupesin pelkäämään, että jään tänne, koska en ole uskossa. Rukoilinkin monasti, tunsin niin kuin se olisi helpottanut. Olimme neljänä kesänä ennen uskon tuloa juhannuskonferenssissa. Siellä oli rauhallista eikä näkynyt humalaisia. Tulin uskon marraskuussa Tampereen Saalemessa. Mieleeni nousi rippikoulusta opetus: ”Elämämme kallein asia on Jeesuksen Kristuksen tunteminen ja Jumalan lapseksi pääseminen.”

Minulla oli hyvä työpaikka Koukkunien vanhainkodissa, mutta aloimme rukoilla minulle työpaikkaa Alajärveltä. Herra kuuli rukouksemme ja vastasi: Puolen vuoden päästä olin täällä töissä! Meillä on rukouksia kuuleva Herra. Hän on uskollinen. Hän johdattaa meitä, kun kuljemme rukoillen.

Teitä siunaten

Raili Saukko

Nuortensivu:

SAVADIIKAA!

– Tuulahdus Thaimaasta

Tiimimme Thaimaan vuoristossa. Vasemmalla matkanjohtaja Tommi Lenho. (Kuva: Milla Lahti)

Marraskuun 16. päivänä nousi Helsinki-Vantaan lentokentältä kone kohti Thaimaan Bangkokia kyydissään kahdeksan innokasta ja jännittyneitä opetuslapsuskoululaista – minä yksi heistä. Lähdimme matkaan avoimin mielin, odotuksia täynnä, ja toivoimme oppivamme jotain uutta Jumalasta ja Hänen työstään.

Perillä meitä vastassa olivat +30 asteen lämpö, kauniit Thaimaan maisemat, vasemmanpuoleinen liikenne ja uusi kieli. Liikenteessä pelkäsi joka risteyksessä kolaria, thai kuulosti korvaan todella oudolta

ja englantikin takelteli pitkän tauon jälkeen. Ihmiset olivat kuitenkin mukavia ja ottivat meidät oikein lämpimästi vastaan ”perheeseensä”, ja niin aloimme pikkuhiljaa tottua tuohon uuteen kulttuuriin.

Ensimmäisen viikon saimme lähinnä seuralla The River -keskuksen toimintaa, jonka yhteyteen olimme tulleet. Osallistuimme tiimipalaverihin, soluihin, kotivierailuihin ja käytännön töihin hotellilla. Teimme siis pitkälti samaa työtä kuin keskuksen jäsenet, jotka olivat tulleet kouluttamaan evankeliumin työhön ja oppimaan

samalla käytännön taitoja hotellilla ja kahvilassa, mikä auttaisi heitä tulevaisuudessa saamaan työpaikan.

Toisella viikolla pääsimme sivustakatsojan roolista enemmän tekijän rooliin. Jo Suomessa harjoittelemme thai-kielisille lauluille ja draamoille tuli käyttöä. Lisäksi opetimme lapsille englantia. Huomasimme myös, että heidän kulttuurinsa takia kaikki ei aina sujunut suunnitelmien mukaan, tai suunnitelma itsessään oli erittäin puutteellinen tai viime hetkellä tehty. Totuimme myös jatkuviin muutoksiin, joita tuli useaan kertaan päivän aikana, ja opimme kärsivällisyyttä odotellessamme thaimaalaisten saapumista sovittuna kellonaikana – siellä kun kellonajat eivät ole niin justiaansa. Matkamme motoksi muodostuikin usein yhdessä tois-telemamme raamatunkohta:

”Galatalais viis, neljäs hedelmä”. Kolmas viikko oli kokemusrikkain, kun lähdimme vuoristoon entistä huonompiin olosuhteisiin, kyliin jotka todellakin sijaitsivat ”keskellä ei mitään”. Oli hämmästyttävää, kuinka ihmiset pystyivät asumaan niin kaukana ”sivistyksestä”, hyvin vaatimattomissa oloissa, ja silti he olivat melko tyytyväisiä elämäänsä. Heidän uskonvahvuutensa oli todella ihailtavaa. Kun he esimerkiksi rukoilivat parantumista, he rukoilivat todella uskoen parantuvansa eivätkä vain tavan vuoksi tai koska ”Jumala nyt ehkä voi minut parantaa, jos on sillä tuulella”. Hieman ehkä liioiteltu ajatusmalli, mutta jotenkin tähän suuntaan ainakin itse helposti sorrun rukoukseen ja ajattelemaan. Kiitollisuudesta ja uskon lujuudesta opin näiden vuoristokylä-

Pääsin opettamaan englantia kaikkein nuorimpien lasten ryhmään. (Kuva: Milla Lahti)

läisten kautta paljon.

Joulukuun 11. päivänä laskeutui Bangkokista lähtenyt lentokone takaisin Suomeen maalle. Kahdeksan opetuslapseuskoululaisista palasi kiitollisin mielin kotiin. Matkaan lähtö oli todellakin kannattanut, sillä olimme saaneet rohkaista paikallista työyhteisöä, mutta olimme myös itse kaikki monta kokemusta rikkaampia ja olimme oppineet paljon uutta lähetystyöstä, evankelioinnista ja meidän suuresta Jumalastamme!

Rebekka Ahvenlampi

KATSAUS MENNEESEEN – OPPIA TÄHÄN PÄIVÄÄN?

Tyttösenä olin kova kävelemään unissani. Jopa niin, että kun vanhemmat laittoivat lasten kesäleirille, he pyysivät, että minua pidettäisiin silmällä, etten mene unissani järveen.

Kesällä oli myös mukavaa, kun me isommat lapset saatiin nukkua kotitalon ullakolla. Hiljaisuus ja nukkuminen alkoi virallisesti noin kymmeneen mennessä, mutta iltasiunauksen jälkeen oli kuitenkin mukava vähän "irroittaa" välillä!

Sittenpä joku ("joku" tarkoittaa varmaan tässä tapauksessa meitä kolmea tyttöä) sai neronleimauksen. Idea oli sellainen, että minä voisinkin poikkeuksellisesti näytellä unissakävelijää. Näin tuumattiin, ja tuumasta toimeen...

Kun tuli seuraava viikonloppu, mentiin yöllä valtatie varteen, ja minä asetauduin kivisen tolpan päälle istumaan, yöpaitasillani. Siskot menivät penkkaan piiloon. Odotin, ja kohta näkyikin naapurin poika tulevan pyörälään tanssireissulta Kämärin lavalta. Nostin käteni suoraksi eteen ja odotin, että hän tulisi kohdalle.

Olin valmistautunut sovitusti "pitämään saarnan", ja sitten oli tarkoitus kysyä, haluaako poika tulla uskoon. En kuitenkaan kerennyt suutani avata, kun poika ikäänkuin itsekseen tuumasi kovalla äänellä: "Pitääpä mennä Otolle kertomaan, että tyttö taas unissaan kävelee."

Siitäpä säikähtäneenä sain sen tuhannet kintut alleni, kuin myös kaksi apuevankelistaani. Oltiin yhdessä vilauksessa ullakolla peittojen alla. Selkäsaunan pelko oli kuitenkin kovempi kuin hätä naapurin sielun pelastuksesta!

Toinen tapaus on samoilta ajoilta:

Pääsin vanhimman siskoni kanssa Lyydia-tädin mukana lähtemään konferenssiin Kuopioon.

Matka alkoi Varkauden Saalemilta. Siinä linjuriin mennessä täti sanoi, että vaihdetaan kasseja, koska hänellä on kevyempi. Näin tehtiin, ja matka alkoi. Heti siinä alussa auton takaovi aukesi, mutta miehet vetivät sen vauhdissa kiinni. Linja-autossa oli ns. tunnelmaa. Laulettiin hengellisiä lauluja, ja joku vanhempi ihminen ihan ääneen kiitteli Herraa. Sitten lähellä Kuopiota täti sanoi minulle: "Tarjoatko Vuokko sieltä kassista karmelleja?" Mutta kassi oli hävinnyt siitä oven edestä, johon olin sen laittanut! Näin ollen meidän piti kolmestaan pärjätä meidän niukkaakin niukemmilla rahoilla koko juhlien ajan. Sekin vielä, että vettä satoi - majapaikassamme vuoti katto, ja emaliastioita oli pitkin lattiaita!

Kassin arvoitus selvisi, kun palattiin kotiin. Varkauden poliisiasemalla kertoivat, että joku mies oli tuonut sinne kassin. Hän kertoi kävelleensä Pirtinvirran sillalla, kun siitä ajoi linja-auto. Yht'äkkiä auton ovi aukesi, ja sieltä lensi kassi kaarena ulos. Näin täti sai kassin takaisin. Tuntomerkeiksi kävivät alusvaatteiden väri ja paljonko se sisälsi rahaa.

Kaikista näistä huolimatta meillä oli hengellisesti erittäin hyvät juhlat siellä Kuopion keskustakentällä.

Toivon tänä päivänä, että voisin olla enemmän lapsenkaltainen. Jeesuksella on niin paljon annettavaa, kun vain katsomme Häneen enemmän, ympärillemme ja olosuhteisiin vähemmän.

Tuosta ensimmäisen tapauksen evankelioimisesta ei taida olla opittavaa, mutta siihenkin saa pyytää viisautta ja ymmärrystä, miten tänä päivänä voisin olla johdattamassa ihmisiä Jeesuksen luo. Jopa naapureita.

Siunausta Teille kaikille.

Vuokko Miettinen

SENIORIPALSTA

LAPSUUSAIKANA NÄHTYÄ JA KOETTUA

Ensimmäiset muistikuvani uskonasi-oihin on kiedottu pienen lapsen käsitykseen Jumalasta ja Jeesuksesta. Oma äitini oli ensimmäinen opettajani, opettaen mm. iltarukouksen, jota me suurena lapsijoukkona ennen nukkumaan menoa rukoilimme: ”Rakas Jeesus, siunaa pieniä lapsia nukkumaan, aamen”.

Äitimme laittoi minut nuoremman veljeni kanssa sunnuntaisin pyhäkouluun. Muistan kuinka juoksimme mieluisasti vanhalle kirjastotalolle, jossa pyhäkoulunopettaja Silja Anttila kertoi meille Raamatun tapahtumista ja samalla käytti kertomukseen liittyviä siirtokuvia, mikä teki opetuksen erittäin mielenkiintoiseksi.

Uskontotunnit olivat minulle mieluisia ihan kansakoulun ensimmäiseltä luokalta alkaen. Uskonnosta sain aina parhaat numerot todistukseeni, mielestäni alakoulun opettajani Fanny Luoma-aho osasi hyvin opettaa Raamatun Sanaa ja sai vielä pidettyä noin 40 oppilaan yhdistetyn luokan järjestyksessä.

Erityisesti muistan erään uskontotunnin ensimmäiseltä luokalta: Olimme silloin hyvin jännittyneitä, koska tuntiamme oli tullut seuraamaan kansakoulutarkastaja. Ja tämä arvokkaan näköinen herrasmies

istuutui vielä ihan minun pulpettini viereen. Opettajamme kyseli meiltä uskonnon opetukseen liittyviä asioita, joihin oppilaiden tuli vastata. Sitten opettaja esitti kysymyksen, saako pyhäpäivänä tehdä töitä. Ymmärsin kysymyksen, viittasin innoissani ja sain luvan vastata. Nousin pulpetistani seisomaan, ihan tarkastajan viereen, ja reipas vastaukseni kuului, että saa, jos naapurin lehmä on pudonnut kaivoon. Silloin saa tehdä töitä, vaikka olisi pyhä. Muistan että opettaja vähän ”hymähti”, ja taisi kansakoulutarkastajakin niin tehdä. Kuitenkin he hyväksyivät vastaukseni.

Muistan kun saarnaaja Niilo Yli-Vainion lapset Aino, Antti ja Leevi tulivat samaan kouluun. Erityisesti muistan, että heistä nuorin, Leevi, oli innokas saarnamies. Hänellä oli tapana asettautua vähän ylemmäksi, että välitunnilla olevat oppilastoverit hänet hyvin näkivät ja kuulivat. Sitten Leevi saarnasi, ja muistan kun hän aina lopuksi painotti, että tehkää parannus, tehkää tänä päivänä parannus. Kuulijoitten joukossa oli niitä, jotka vähän nauroivat, mutta oli myös niitä, jotka ymmärsivät, mistä Leevi puhui.

Lapsuuteni tapahtumista muistan erityisesti 1950-luvun suuret telttakoukset. Joka kesä Alajärven kirkonkylään pystytettiin Helluntaiherätyksen maakuntateltta. Valkoinen teltta laitettiin joskus urheilukentälle, Pyhälahden Onnin pellolle rukoushuoneen viereen, ja joskus Viinikan pellolle, aivan kotiani vastapäätä. Väkeä oli paljon, ihmisiä tuli kuorma-autojen lavalla aina naapuripitäjistä asti, eikä meillä kylän pojilla ja tyttöilläkään ollut mitään estettä liittyä juhliivaan joukkoon. Erityisesti lapsia ajatellen pidettiin pääkokousten välissä lastenkokouksia, joissa olimme innolla mukana. Osallistuimme muihinkin kokouksiin, saimme kuulla voimakasta julistusta ja kauniita lauluja kitarakuoron esittämänä. Kokousten aikana meillä oli mahdollisuus tarkastella juhlilla olevia uskovaisia nuo-

ria: Pojat olivat siisteissä kesäasusteissa, ja kaikilla tytöillä oli yllään kauniit kesähaameet. Meillä kylän pojilla oli yllä sitä mitä aamulla oli päälle laitettu.

Julistettu Sana, todistukset, hengellinen musiikki ja koko uskovien suuri joukko teki meihin syvän vaikutuksen, eikä meistä ollut mitään häiriötä. Kerran kuitenkin yksi häiriö tapahtui, kun teltta oli Pyhälahden pellolla, jossa oli sarkaojat. Teltta oli ihan täynnä väkeä, ja meitä poikia oli yksi penkki täynnä. Penkki oli asetettu teltan sisäpuolella olevan ojan reunalle. Kokous oli kestänyt jo aika pitkään, kun yhtäkkiä koko penkki kaatui ojaan ja toistakymmentä poikaa makasi ojan pohjalla jalat pystyssä! Muistan että meitä kaikkia hävetti tämä ”äkkilankeemus”, eikä me kehdattu nousta pystyyn, vaan konttasimme peräkkäin ojanpohjaa myöten sivukankaan alta ulos. Koska meitä ei tapahtuneen johdosta sen

kummemmin nuhdeltu, rohkenimme olla taas mukana myöhemmissä kokouksissa.

Mieleenpainuvimmat hetket sain kokea kyseisten kesäjuhlien osalta silloin, kun istuin yksin oman kotini katolla ja kuuntelin juhlien viimeistä puhetta kovaäänisen kautta. Siinä kauniissa kesäillassa, avonaisen taivaan alla, minulle, vähän yli kymmenvuotiaalle pojalle tuli selväksi, että kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus. Katselin vielä kotini katolta, kun juhlaväki lähti kotimatalle. Kuorma-auto toisensa jälkeen ajoi ohitseni, ja lavalla istuvat iloiset uskovaiset lauloivat kauniita laulujaan.

Siinä riensi joukko, johonka minäkin halusin kuulua!

Nähnyt ja kokenut

Juhani Salo

*Takaa vasemmalta
Pertti Lehtonen,
Esa Rantala ja
Tapio Heikkinen,
edessä
Hilve Väänänen,
Marjatta Lehtonen,
Hillevi Ventilä,
Riitta Heikkinen ja
Tarja Rantala*

TERVEHDYS TURISTI- KIRKOLTA !

Kirjoitan tätä kirjettä 17.2. klo 13.00 asunnon parvekkeella istuen, vil-lapusero päällä. Lämpöä on +19, aurinko pilvessä, ja tuuli käy vienosti. Näinä vuosina, kun olemme täällä olleet, ei ole muistini mukaan ennen ollut näin kylmää talvea. Tulimme tänne 16.12.2014. Tämä on ensimmäinen joulu poissa kotoa lasten ja lastenlasten luota.

Joulutilaisuudet Turistikirkolla pidimme niin kuin kotiseurakunnassakin jouluevankeliumeineen. Pidimme myös "Kauneimmat joululaulut" -tapahtuman. Aattoillan vietimme uskovien ystävien kanssa rattoisasti yhdessä. Joulunajan tilaisuuksissa salit olivat ääriään myöten täynnä kuulijoita, ja arjen alettua väkeä on käynyt n. 30-50. Joukossa on aina uusia turisteja, joille kerromme evankeliumin sanoin ja sävelin, kahvin, suomalaisen pullan ja karjalanpiirakoiden kera.

Monia olemme saaneet siunata taivastielle, sekä uusia uskoon tulleita että uudistuneita. Kiitos Herralle! Atlantin aalloissa saimme myös kastaa erään nuorenparin, joka halusi seurata Jeesuksen esimerkkiä.

Hengellisesti ajatellen olemme kokeneet työjakson tähän saakka ihan hyväksi. Täällä on käynyt eri puolilta Suo-

mea uskovia, jotka ovat luvanneet ottaa tämän rukousaiheekseen todettuaan tämän työn tärkeyden.

Musiikkivoimat ovat meillä loistavat: Hymnos-ryhmä joululauluissa, Rauno Loikkanen Seinäjoelta ja Tapio Heikkinen Kuopiosta vuoron perään. Tulossa jatkamaan ovat Ritva ja Taisto Pursiainen Kolhosta vahvistettuna alajärveläisillä. Sisaret ovat avustaneet keittiöllä leipoen herkulliset pullat ja karjalanpiirakat.

Väkeä tilaisuuksissa on liikkunut yllättävän paljon. Suomalaiset ovat täällä avoimempia keskustelemaan kuin kotimaassa, ja kynnyks on matala.

Saimme pitää vieraanamme myös lähi-sukulaisia, joita emme ole saaneet siellä kotona Sanan kuuloon, mutta täällä se oli mahdollista!

Siemen, jonka Herra Jeesus on antanut uskovien kylvövakkaan, on hyvää siementä ja kantaa sadon aikansa. Olemme nähneet sen olevan totta monien kohdalla, myös tällä kaudella.

Meidän tavoitteenamme tänä kautena on, että näkisimme viidenkymmenen ihmisen tulevan uskoon. Vielä on monia saavuttamatta, joten pyydämme jälleen apua, veljet ja siskot: Rukoilkaa meille Pyhän Hengen voimaa ja viisautta tehdä tätä työtä! Sanoohan Sana: "Viisas voittaa sieluja." Jeesuksen paluu on aivan oven edessä, siksi meidän tulisi tehdä työtä innolla ja sydämen palavuu-della.

Sydämellisillä terveisin Teneriffalta, Puerto de la Cruzista

Tarja ja Esa Rantala

Hillevi Ventilä, Tarja Rantala, Marjatta Lehtonen ja Riitta Heikkinen

Lähetyskirppu 25 vuotta

**Juhlamarkkinat Lähetystorilla 12. – 14.3.
Seurakunnan keskellä juhlimme sunnuntaina 29.3.**

VIKKO LÄHETYSTORILLA

Maanantaina aloittavat Helmi ja Sulo viikon. Aamuvuoro kestää klo 13.30 asti. Aamulla käydään myös hinnoittelemassa ja henkaroimassa sekä kantamassa tavaroita esille. Puuhassa ovat kumpikin Maija-Liisa, Kirsti, Sinikka, Inkeri P. ja Tuija. Eeva käärii pusseja. Raija käy pari kertaa viikossa hoitamassa kenkä- ja laukkuosastoa. Maija-Liisa S. on maanantaina ensin kahvilan puolella klo 8 – 10 ja tulee sen jälkeen Lähetystorille. Iltapäivällä vuoro vaihtuu, silloin tulee ”reserviläisistä” joko Irja tai Kirsti töihin. Vuoro kestää klo 17 asti, jolloin tulevat iltatalkoolaiset Terttu, Ulla, Inkeri N., Tellervo ja Anja. Meillä jokaisella on omat työalueemme, mutta tarvittaessa teemme muutakin. Nyt saatiin Raija Luomakin maanantai-illan vuoroon myymään.

Tiistaina Toini ja Timo aloittavat aamulla. Iltavuoroon tulee joko Irja, Kirsti, Sirkka tai joku muu reserviläinen.

Keskiviikkona Pirkko aloittaa kahvilassa klo 8. Eero avaa Lähetystorin oven ja aloittaa aamuvuoron. Pirkko menee klo 10 jälkeen töihin Lähetystorin puolelle. Iltavuoroon tulee Raili.

Torstai on Toivoa täynnä! Näin oli ennen, nyt Hirsimäen Toivon kaverina häärää joko Sauli, Väinö, Timo tai joku muu. Iltavuoroon saapuu Aila B.

Perjantaina aloittaa aamulla Laura, iltavuorossa ovat Aila ja Mikko.

Lauantaina ovat työvuorossa joko Väinö ja Sauli, Raija ja Leo, Raija Y., Ulla ja Tarmo tai Maija-Liisa ja Tapio. Vuoro

kolahtaa kohdalle viiden viikon välein.

Paljon jää kertomatta, eikä se ole tarpeenkaan. Työ tehdään aina Jumalalle, joka näkee kaiken ja maksaa ajallaan.

Lähetystorin vetäjinä toistaiseksi ovat Pirkko ja Eero. Se on jaettu eri vastualueisiin, esimerkiksi kirjat, äänitteet ja kortit kuuluvat Vuokon vastualueeseen, kengät ja laukut Raijan, naisten vaatteet Pirkon, lasten vaatteet Ritvan, Annen ja Kaijan, liinavaatteet Inkerin, astiat Tertun, taulut Ailan ja Salmen sekä huonekalut Askon vastualueeseen jne. Jutta somistaa näyteikkunat ym. Kati hoitaa ilmoittelun ja mainonnan mm. ottamalla valokuvia myytävistä tavaroista Facebookiin. Aimo ja Liisa toimittavat säkitettyjä vaatteita ja kenkiä Jussi Latvalle, joka välittää ne Baltian humanitääriseen avustustyöhön. On meitä muitakin, sillä työtä on paljon. Onneksi on vielä löytynyt tekijöitäkin. Enemmän heitä saisi olla, ja toivonkin sydämestäni nuorempia joukkoon mukaan. Silloin olisi Lähetystorilla tulevaisuutta. Nyt näyttää vähän synkältä. Takana on paljon vuosia – antoisia ja rikkaita – mutta tämä porukka ei kauan enää jaksaa. Vaikka halua ja tahtoa olisi, niin voimat eivät enää riitä. Kunpa koko seurakunta ottaisi Lähetystorin työn omakseen, esimerkiksi tuomalla hyvää, itselle tarpeetonta tavaraa, ja asioimalla Lähetystorilla sekä Kahvila Toivossa.

Terveisin

Anna-Maija

SINAPIN SIEMEN

Jeesuksen opetusta oli kuuntele-
massa paljon myös niitä, jotka eivät us-
koneet. Nämä epäilijät kyselivät keske-
nään, miten tämä vaatimaton opettaja
voi vapauttaa Israelin Rooman vallasta
ja kohottaa maailmanvallaksi - ilman
rikkautta - ei kunniaa, ei valtaa, ei edes
aasia omistaen. Jeesus tiesi heidän aja-
tuksensa: **(Matt.13:31-32) Vielä toisen
vertauksen hän puhui heille sanoen:**
*"Taivasten valtakunta on sinapinsi-
emenen kaltainen, jonka mies otti ja kyl-
vi peltoonsa. Se on kaikista siemenistä
pienin, mutta kun se on kasvanut, on
se suurin vihanneskasveista ja tulee
puuksi, niin että taivaan linnut tulevat
ja tekevät pesänsä sen oksille."*

Siemen versoo, kun se kylvetään
maahan, siitä elämästä, joka siinä on.
Sen kehittyminen ei riipu mistään inhi-
millisestä eikä ulkopuolisesta voimasta.
Näin tapahtuu myös Kristuksen valta-
kunnassa. Uskoon tullut on uusi luomus,
ja kasvuperiaatteet ovat niiden peri-
aatteiden vastaisia, joiden mukaan tä-
män maailman valtakunnat kehittyvät.
Maallisten hallitusten voima on fyysisen
voiman varassa, ja ne tukevat valtaansa
sodilla, mutta Taivaan valtakunnan pe-
rustaja on Rauhanruhtinas. Hallitessaan
Hän ei koskaan pakota omaatuntoa.

Siemen, josta tämä suuri kas-
vi versoi, oli pienin kaikista, mutta siinä
oli elämä. Samoin Kristuksen valtakunta
näytti alussa vähäiseltä. Muutama kym-
menen köyhää seuraajaa kulki Jeesuksen
mukana. Ei sitä voinut silminnähdän sa-
noa valtakunnaksi, mutta se olikin hen-

gellinen. Tämän maailman valtiaat pitivät
Kristuksen kuninkuutta pilkkanaan, kos-
ka kuninkuus ei ollut tästä maailmasta.
Kuitenkin evankeliumissa oli jumalallinen
voima, jonka hän uskoi seuraajilleen. Se
kasvoi nopeasti ja levisi laajalle alueelle.
Tämä valtakunta tulisi pysymään mah-
tavana silloinkin, kun maallisia valtakun-
tia sortuu (esim. Neuvostoliitto). Niitten
loisto katoaa.

Pienestä alkaa Jumalan armotyö ih-
misen sydämessä: Sana lausutaan, valo
ja toivo tavoittaa sielun ja alkaa vaikut-
taa uuden elämän alkua, eikä voida mi-
tata sen seurauksia, hedelmää ja satoa.
Vertaus ei kuvaa ainostaan Kristuksen
valtakunnan kasvua, vaan tapahtuma
toistuu kasvun joka vaiheessa. Jokaisen
sukupolven aikana yhä uudelleen tapah-
tuu syntymistä ja kasvua, se ei jäänyt
vain Jeesuksen maanpäälliseen aikaan.
Silloin kun maallinen hallitsija kuolee,
monesti kuolee valtakuntakin (esim. Hit-
ler). Jumalan valtakunta on jotain muuta.
Hallitsija elää iankaikkisesti, johtaja istuu
valtaistuimellaan, ja tätä valtaa ei kaapa-
ta. Siksi Jumalan valtakunta on ikuinen.
Sen perustaminen on muinaisuudessa.

Vielä tänäänkin Jumalan Sanan
siemen kasvaa, kun se saavuttaa hyvän
maaperän. Siksi sitä
kannattaa kylvää, kos-
ka sen teho on Luojassa,
kaiken elämän antajas-
sa.

Luojan Luoma (Leo)

MUUALLE MUUTTANUT:

Väärämäki Joonas

joulukuussa 2014 Seinäjoen Helluntaiseurakuntaan

Kielinen Pauliina

tammikuussa 2015 Oulun Helluntaiseurakuntaan

UUSIA SEURAKUNTALAISIA:

Raivio Teresa

Kasteen kautta

Tulevia tapahtumia:

22.3. klo 18 JEESSUS KUTSUU SINUA!

Hyvän sanoman ilta Siiontemppeleillä

3.-4.4. ARVOKAS-TAPAHTUMA koulukeskuksessa,

mm. Pekka Perho ja Ville Kalaniemi

26.4. Janne Harjukoski

24.5. Järviseudun helluntaiseurakuntien yhteinen

helluntaijuhla Alajärvellä,

Lasse Kangassalo

EHTOOLLINEN KOTIIN?

Seurakunnan jäsenet, jotka eivät voi osallistua yhteiseen ehtool-
liskokoukseen, voivat ottaa yhteyttä seuraaviin henkilöihin:

Laukkonen Juhani

044 336 7703

Salo Juhani

044 299 6673

VERENSÄ ARVO

Sinä tunnetko tänään jo verensä arvon?

Siinä pukusi puhdistuu ainoastaan.

Saviastia, sinä saat kokea armon,
vaikka oletkin tehty sä tomusta maan.

Getsemanessa tuskissaan taisteli Herra,
verta hikoili yksinään rukoillessaan.

Sinun puolestas kävi Hän uhriksi kerran,
silloin ahdistushetkinä valvoessaan.

Älä kulje sä enää kuin laineilla lastu,
älä vaikeroi vaivoissa maailman yön.
Sinä pimeään kahleista valohon astu,
ota armo sä vastahan Jeesuksen työn.

Kulki kulkunsa Golgatan kummulle asti,
sinne itse Hän harteillaan ristinsä vei.
Hänen päällensä kaadettiin synties lasti,
silti avannut suutansa syytöksiin ei.

Siellä haavoille ruoskittiin Jumalan Poikaa,
siellä siunaavat kätensä lävistettiin.
Sinun kahleesi armosta risti nuo poistaa,
veriuhrilla vapautes saavutettiin.

Älä pettäjän polkuja ystävä astu,
älä luopion rahoilla Jeeusta myy.
Älä kulje sä enää kuin laineilla lastu.
Jos sä pimeyteen matkaat, on sinussa syy.

Osmo Hautala 1988